अभेद्यसारे मयि तु व्यक्तमेवंविधेऽपि ते ।
प्रयोगः कुण्ठतां यातो लोहं वज्रमणाविव ॥ २९८ ॥
मणिभ्रमाद्वह्निकणं गृह्णन् दग्धा इवाङ्गुलीः ।
त्वं मिथ्यावयवाल्लूनानद्य शोचिष्यसि ध्रुवं ॥ २९९ ॥
निदेशेनैव मे पश्य पयः सूतेऽद्य मेदिनी ।
रसितेनाम्बुवाहस्य रत्नं वैदूर्यभूरिव ॥ ३०० ॥
इत्युक्त्वा सोऽम्बु निष्क्रष्टं कुन्तेनोर्वीं व्यदारयत् ।
उज्जिहीर्षुर्वितस्ताम्भः शूलेनेव त्रिलोचनः ॥ ३०१ ॥
अथोज्जगाम पातालललक्ष्मीलीलास्मितच्छविः ।
रसातलात् सरित् साकं सैन्यानां जीविताशया ॥ ३०२ ॥
तस्य सेनाचराणां सा क्लमं चिच्छेद वाहिनी ।
कथाव्ययीकृताङ्गस्य मन्त्रिणस्तस्य चेप्सितं ॥ ३०३ ॥
लूनाङ्गोऽमङ्गलाशंसी स मन्त्री विफलश्रमः ।
स्वस्य भर्तुर्विवेशादौ नगरीमन्तकस्ततः ॥ ३०४ ॥
राज्ञाऽपि कुटिलाचारो निगृह्य स महीपतिः ।
निजस्य मन्त्रिणस्तस्य तुल्यावस्थो व्यधीयत ॥ ३०५ ॥
यथोपयोगं तेनैव स्थाने स्थाने प्रवर्तिताः ।
अद्यापि कुन्तवाहिन्यः प्रवहन्त्युत्तरापथे ॥ ३०६ ॥
सहस्रशः संभवन्तोऽप्यपरे भुवनाद्भुताः ।